

ΕΝΤΕΚΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΙΚΡΗΣ ΦΟΡΜΑΣ

ΤΜΗΜΑ Δ1

1ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΕΑΣ ΠΕΡΑΜΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ: 2021-2022

Στο πλαίσιο του Πολιτιστικού Προγράμματος με τίτλο «Γνωρίζουμε τον κόσμο του βιβλίου, ταξιδεύοντας από τη γραφή έως τη βιβλιοθήκη», που πραγματοποιήσαμε με το Δ1 τμήμα του 1^{ου} Δ.Σ. Νέας Περάμου, σχετικά με την ιστορία του βιβλίου και της λογοτεχνίας, αποφασίσαμε πως οι ιστορίες που θα δραματοποιούμε στο μάθημα της Θεατρικής Αγωγής θα πρέπει να είναι ιστορίες που θα γράφουν τα παιδιά και μπήκαμε σε μια διαρκή διαδικασία γραφής.

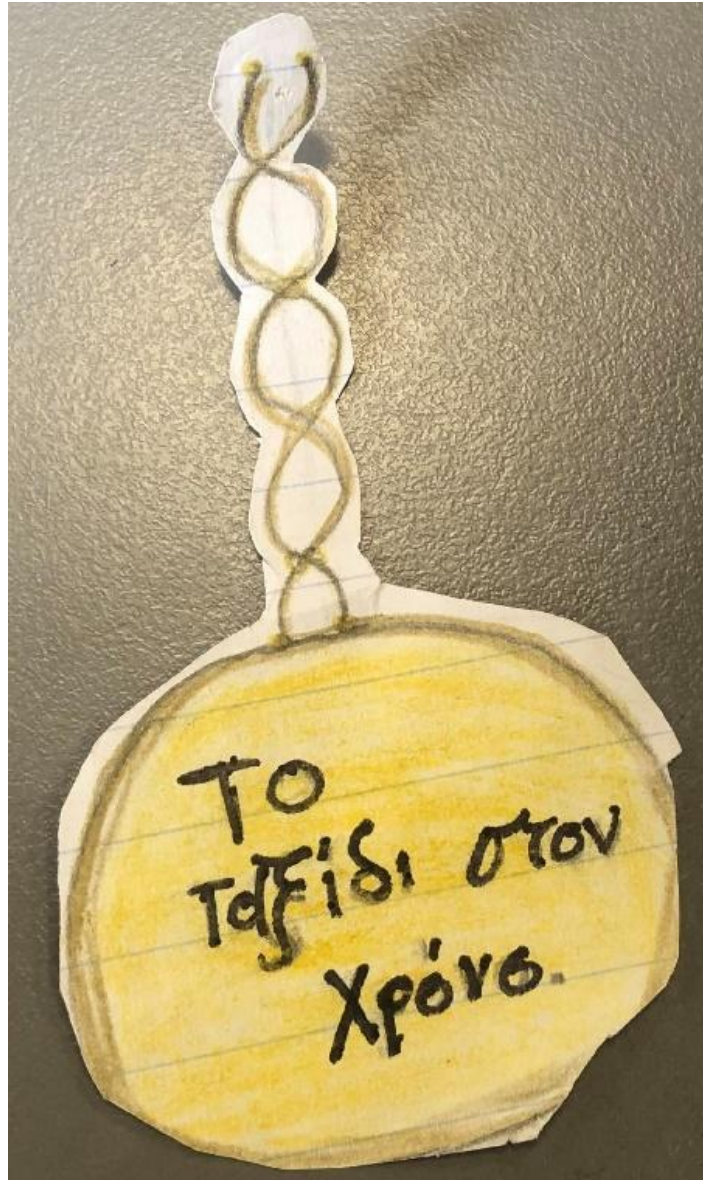
Κάποιοι μαθητές, αρχικά μόνοι τους και στη συνέχεια σε μικρές ομάδες, άρχισαν να σχεδιάζουν και στη συνέχεια να γράφουν σε μία πρώτη μορφή τις ιστορίες τους. Στη συνέχεια, τα παιδιά επέλεξαν με ποιον τρόπο θα μπορούσαν να τις δραματοποιήσουν και με αφορμή τη δραματοποίηση κάναμε τις πρώτες διορθώσεις στην πλοκή. Ακολούθως, με κάθε ομάδα, περάσαμε διορθώσεις πάνω στο γραπτό κείμενο. Τέλος, στο μάθημα της Πληροφορικής, τα παιδιά, πάντα σε ομάδες, ανέλαβαν να γράφουν τα κείμενά τους σε ψηφιακή μορφή για να μπορούμε να τα επεξεργαστούμε για δημοσίευση. Σε αυτό το στάδιο, οι μαθητές/τριες χρησιμοποίησαν το λογισμικό επεξεργασίας κειμένου για να μετατρέψουν τις ιστορίες τους σε ψηφιακή μορφή. Έτσι, εξοικειώθηκαν με τους κανόνες πληκτρολόγησης, τη μορφοποίηση κειμένου, την επεξεργασία εικόνας όπως και με εξειδικευμένες τεχνικές, εργαλεία και ρυθμίσεις που ήταν απαραίτητες για να υλοποιηθεί επιτυχώς η καταχώριση και η επεξεργασία των προς δημοσίευση ιστοριών τους.

Το τελευταίο βήμα αυτής της δουλειάς ήταν η εικονογράφηση των ιστοριών από τους μαθητές/τριες. Το υλικό που έχετε στα χέρια σας, είναι το αποτέλεσμα μιας μεγάλης διαδρομής στη γραφή και τη δραματοποίηση.

Με τους μαθητές δουλέψαμε στη μορφή διηγημάτων μικρής φόρμας. Η μικρή φόρμα με τη μορφή διηγημάτων, που κερδίζει έδαφος τα τελευταία χρόνια στην ελληνική λογοτεχνική σκηνή, πάντα ήταν, και συνεχίζει να είναι, η λογοτεχνική φόρμα των παιδιών. Τα περισσότερα παραμύθια για μικρά παιδιά είναι γραμμένα σε μικρή φόρμα. Οι ιστορίες μικρής φόρμας φέρουν στη σύνθεσή τους την ένταση της κατάστασης αλλά και την οικονομία στον χρόνο, συνδυασμός ιδανικός για την τεχνική του αυτοσχεδιασμού, που χρησιμοποιούμε στο μάθημα. Η μικρή φόρμα μπορεί να λειτουργήσει σαν εικόνα, είναι περιεκτική, ουσιαστική και μπορεί να γίνει εύκολα κατανοητή. Οι εκθέσεις των μαθητών αποτελούν κείμενα μικρής φόρμας, συνεπώς η μικρή φόρμα είναι οικεία στα παιδιά και έχει μέγεθος που δεν τα κουράζει και τους επιτρέπει να εξασκούνται ξανά και ξανά στη συγγραφική διαδικασία. Γι' αυτό τον λόγο ονομάσαμε τη συλλογή μας «Έντεκα ιστορίες μικρής φόρμας».

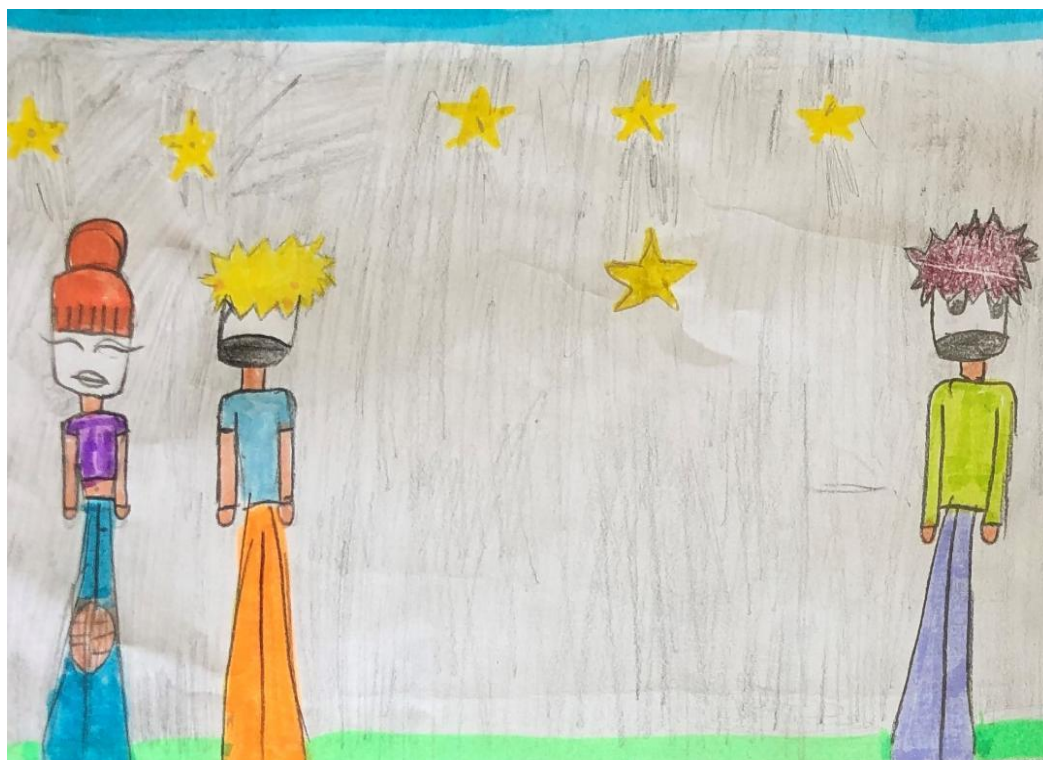
Οι εκπαιδευτικοί Θεατρικής Αγωγής Ελένη Γεωργίου και Πληροφορικής Νικολέτα Θάνου.

1- ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Ήταν απόγευμα όταν η Βιργινία και ο Άρης αποφάσισαν να πάνε κρυφά βόλτα σε ένα κοντινό, πυκνό δάσος, το οποίο οι γονείς τους τούς έλεγαν να αποφεύγουν. Γρήγορα άρχισε να σκοτεινιάζει. Τα παιδιά, χωρίς φως, χάθηκαν στο δάσος και δεν μπορούσαν να βρουν τον δρόμο της επιστροφής.

Κάποια στιγμή άκουσαν βήματα κοντά τους και είδαν έναν νεαρό κύριο που περπατούσε προς το μέρος τους. Έτρεξαν προς αυτόν και τον ρώτησαν πού βρίσκεται το χωριό τους, το χωριό Στρέφι. Εκείνος, χαμογελώντας, τους απάντησε ότι είχαν απομακρυνθεί αρκετά. Το χωριό ήταν μια ώρα μακριά με τα πόδια.

Τα παιδιά τον ευχαρίστησαν, όμως, ήταν πολύ κουρασμένα για να συνεχίσουν να περπατούν μια ώρα στο σκοτάδι και ήδη πεινούσαν πολύ. Η μαμά τους θα έστρωνε ήδη το τραπέζι για βραδινό στο σπίτι κι εκείνα ήταν μόνα τους και χαμένα στο δάσος...

Στο μεταξύ, όση ώρα μιλούσαν με τον νεαρό, η Βιργινία είχε παρατηρήσει κάτι περίεργο στα χέρια του, κάτι πού άστραφτε σαν λαμπερό διαμάντι. Επίσης, όταν απομακρύνονταν από αυτόν, άκουσε έναν ήχο γύρω από την τσάντα του Άρη. Κουρασμένα, κάθισαν στον κορμό ενός δέντρου. Ο Άρης, ψάχνοντας μέσα στην τσάντα του για να βρει κάτι να φάνε, παρατήρησε ότι κάποιος του είχε βάλει μια πυξίδα μέσα και άρχισε να εξηγεί στη Βιργινία σε τι χρησιμεύει η πυξίδα: χρησιμεύει για να γυρνάς πίσω τον χρόνο.

- Άρη, μη λες ό,τι σου κατέβει. Η πυξίδα δεν γυρνάει πίσω τον χρόνο. Χρησιμεύει στον προσανατολισμό μας, του απάντησε εκείνη, ειρωνικά.

Ο Άρης τότε θυμήθηκε πως το προηγούμενο βράδυ είχε δει στο όνειρό του ότι είχε μια πυξίδα που γύριζε τον χρόνο πίσω. Συνέχισε, όμως, να ψάχνει στην τσάντα του για καμιά ξεχασμένη γκοφρέτα, γιατί η πείνα του ήταν πιο ισχυρή από την περιέργειά του για το παράξενο αντικείμενο και άρχισε να διηγείται το όνειρό του στη Βιργινία.

Ξαφνικά, η Βιργινία του είπε να σταματήσει γιατί άκουσε κάτι ξανά, κάτι σαν ένα βουητό γύρω από την τσάντα του αγοριού και αυτή τη φορά είδε τι ήταν: ήταν μια μικρή πεταλουδίτσα. Προς έκπληξή τους τα παιδιά κατάλαβαν ότι η πεταλούδα μιλούσε με ανθρώπινη φωνή χαμηλόφωνα και χαιρέτησε ευγενικά τα παιδιά.

Η Βιργινία ρώτησε την πεταλουδίτσα:

-Μικρή πεταλουδίτσα, μήπως ξέρεις πού είναι το χωριό Στρέφι;

Εκείνη απάντησε:

-Ναι, ξέρω πού είναι το χωριό Στρέφι. Πετάω συχνά εκεί.

-Μήπως θα μπορούσες να μας πας, γιατί έχουμε χαθεί ;

-Φυσικά και μπορώ. Ελάτε, πάμε. Αλλά δεν θέλετε πρώτα να χαρείτε το δώρο που σας έκανε ο Μάγος του Δάσους;

- Ο Μάγος του Δάσους; Ποιος είναι αυτός και τι δώρο μας έκανε;

- Ο άντρας που συναντήσατε είναι ο Μάγος του Δάσους και σας έκανε δώρο μια πυξίδα που δεν δείχνει τα σημεία του ορίζοντα, αλλά τα σημεία του χρόνου. Πού θέλετε να πάτε; Θέλετε να πάμε πίσω στον χρόνο;

Τα παιδιά συμφώνησαν να πάνε πίσω στον χρόνο και η πεταλούδα πέταξε κυκλικά γύρω από την πυξίδα 3 φορές.

Τα παιδιά βρέθηκαν θεατές στην παιδική τους ηλικία, όταν ήταν πολύ μικρά. Είδαν τους εαυτούς τους, τους γονείς τους, το παλιό σπίτι τους, τη γιαγιά και τον παππού που είχαν πια πεθάνει. Πόσο όμορφα περνούσαν! Πόση αγάπη και χαρά είχαν και δεν το είχαν αντιληφθεί! Ξαφνικά συνειδητοποίησαν ότι δεν ήθελαν να είναι πουθενά αλλού παρά μόνο στο σπίτι τους. Ζήτησαν από την πεταλουδίτσα να τους πάει πίσω στο σπίτι.

Η πεταλουδίτσα πέταξε, αντίστροφα αυτή τη φορά γύρω από την πυξίδα, και τα παιδιά βρέθηκαν στο χωριό τους, έξω από την πόρτα του σπιτιού. Δεν ήταν πια βράδυ, αλλά απόγευμα και η βόλτα δεν είχε πραγματοποιηθεί ποτέ.

Τα παιδιά ευχαρίστησαν τη μικρή πεταλουδίτσα και την χαιρέτησαν.

-Γεια σου, πεταλουδίτσα. Ευχαριστούμε για το ταξίδι στον χρόνο που μας έκανε να καταλάβουμε τα ουσιώδη!

-Γεια σας παιδιά. Όσο νωρίτερα καταλάβει κανείς τι έχει αξία στη ζωή, τόσο περισσότερους μελάδες αποφεύγει... Να το θυμάστε.... Και αν δεν το θυμάστε, πιάστε την πυξίδα και θα έρθω να σας βρω.

Ξαφνικά ο Άρης πετάχτηκε ιδρωμένος από τον μεσημεριανό ύπνο του. Στο διπλανό δωμάτιο διάβαζε η Βιργινία. Η μαμά του μιλούσε στο τηλέφωνο. Η ώρα ήταν 16.50. Κατάλαβε ότι όλα όσα είδε ήταν ένα όνειρο... Επέστρεψε στο κρεβάτι του, σχεδόν ζαλισμένος, στο πάτωμα όμως, δίπλα στις παντόφλες του, βρήκε μια ασημί πυξίδα...

Βασιλική Βαρβάρα, Ηλέκτρα Μπεγετοπούλου

2- Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας μικρός ποντικός που τον λέγανε Ρωμαίο. Η μαμά του αγαπούσε πολύ το θέατρο, γι' αυτό του είχε δώσει αυτό το όνομα. Ο μικρούλης πάλι δεν ήξερε και πολλά για το θέατρο... Μόνο ότι είχε το όνομα ενός ήρωα θεατρικού έργου.

Για να λέμε την αλήθεια, δεν ήξερε τίποτα σχετικά με το θέατρο. Μια μέρα η μαμά του τού είπε:

- Ρωμαίο, αφού δεν έχουμε θέατρο εδώ, θα σου παίξω εγώ. Διάλεξε τι θέλεις να παίξω, κωμωδία ή δράμα;

- Ποια είναι η διαφορά μαμά; Τι είναι η κωμωδία και τι το δράμα;

- Ρωμαίο, με την κωμωδία γελάμε και με το δράμα συγκινούμαστε. Τι προτιμάς να δεις;

- Κωμωδία, μαμά. Πάίξε μου κωμωδία.

Η μαμά άρχισε να παίζει έναν κωμικό μονόλογο και ο Ρωμαίος παρακολουθούσε την παράσταση της μαμάς του με ορθάνοιχτα μάτια και αυτιά. Ήταν τόσο γλυκιά η αίσθηση του θεάτρου, σαν γλυκό τυρί... Τότε, ο μπαμπάς του τού έφερε πραγματικά

ένα κομμάτι γλυκό τυρί και στο μυαλό του μικρούλη το θέατρο καταγράφηκε ως τέχνη που έχει την αίσθηση του γλυκού τυριού.

Ο Ρωμαίος ενθουσιάστηκε από την παράσταση και αποφάσισε να γίνει ηθοποιός! Πόσους ωραίους ρόλους θα μπορούσε να παίξει, πόσους χαρακτήρες θα μπορούσε να ενσαρκώσει και να δίνει χαρά στον κόσμο!

Όμως, δεν ήξερε με ποιον τρόπο γίνεται κάποιος ηθοποιός και ζήτησε βοήθεια από τους γονείς του. Το πρόβλημα, όμως, ήταν ότι ούτε εκείνοι ήξεραν πολλά για τη θεατρική παιδεία. Είχαν την τύχη, ωστόσο, να έχουν δει πολύ θέατρο από διάφορους περιπλανώμενους θιάσους: αρχαία κωμωδία, αρχαία τραγωδία, Σαίξπηρ, Γκολντόνι, Μολιέρο ... Αποφάσισαν, λοιπόν, να ρωτήσουν τον επόμενο πλανόδιο θίασο που θα περνούσε από την πόλη.

Σύντομα έφτασε στην πόλη ένας γαλλικός θίασος. Ο διάσημος θίασος του γάτου Ραστόν! Η πόλη γέμισε αφίσες που διαφήμιζαν την παράσταση. Ο Ραστόν θα έπαιζε τον Συρανό ντε Μπερζεράκ.

- Μαμά, θα με πάτε στον Ραστόν; ρώτησε ο Ρωμαίος με χαρά.
- Θα πάμε το παιδί μας στον Ραστόν, είπε ο μπαμπάς ποντικός;
- Θα μας τον κάνει βραστόν, ψέλλισε τρομαγμένη η μαμά ποντικίνα.

Οι γονείς ήρθαν σε πολύ δύσκολη θέση γιατί ο Ραστόν ήταν πραγματικά κορυφαίος θιασάρχης και ηθοποιός, γνωστός σε όλον τον κόσμο, αλλά ήταν γάτος.

Πώς να παραδώσουν το ποντικάκι τους σε ένα γάτο; Όχι, το θέατρο μπορούσε να περιμένει!

Οι γονείς εξήγησαν στον Ρωμαίο ότι δεν ήθελαν να κινδυνέψει και γι' αυτό θα προσπαθούσαν να βρουν άλλον τρόπο να σπουδάσει θέατρο. Ο Ρωμαίος, όμως, δεν είχε τη διάθεση να περιμένει. Στη βράση κολλάει το σίδερο! Το βράδυ της παράστασης βγήκε κρυφά από την ποντικότρυπά του και πήγε στο θέατρο. Έβγαλε εισιτήριο και παρακολούθησε την παράσταση ως θεατής.

Εκείνη τη νύχτα συγκλονίστηκε. Ήταν πλέον σίγουρος ότι μόνο το θέατρο τον ενδιέφερε. Όταν τελείωσε η παράσταση, αποφάσισε να πάει στα καμαρίνια να συναντήσει τον Ραστόν. Περίμενε καρτερικά να περάσουν πρώτα όλοι οι θαυμαστές που ζητούσαν αυτόγραφα και να μπει τελευταίος. Ο Ραστόν ήταν ήδη πολύ κουρασμένος από την παράσταση και πολύ, πολύ πεινασμένος. Μόλις είδε το ποντικάκι άρχισαν να του τρέχουν τα σάλια.

Ο Ρωμαίος, γεμάτος αποφασιστικότητα του είπε ότι πήγε να τον δει γιατί θέλει να γίνει ηθοποιός. Εκείνος γέλασε δυνατά και φάνηκαν τα γατίσια, αιχμηρά δόντια του.

- Και γιατί να σε κάνω ηθοποιό και να μη σε κάνω μια χαηνιά, μικρέ μου;
- Βεβαίως, είναι πολύ εύκολο να με φας, αυτό είναι αλήθεια. Δεν θέλεις όμως πρώτα να με ακούσεις και να με δεις και να αποφασίσεις αν κάνω για το στομάχι σου ή για το θέατρο;

- Έστω. Παίξε κάτι για μένα. Πώς σε λένε, μικρέ μου;
- Με λένε Ρωμαίο.
- Ωραία, παίξε μου τον Ρωμαίο. Τον ξέρεις;
- Βεβαίως. Μου έμαθε όλο το έργο η μαμά μου.
- Περίμενε, μην παίζεις εδώ. Πάμε στη σκηνή.

Ο γάτος και το ποντικάκι πέρασαν από τα παρασκήνια στη σκηνή. Ο Ραστόν τοποθέτησε τον Ρωμαίο στο κέντρο της σκηνής κι εκείνος κάθισε στο κέντρο της πλατείας.

Ο μικρός ποντικός άρχισε να ερμηνεύει με δύναμη, με συναίσθημα και χάρη. Ο Ραστόν, από τις θέσεις των θεατών, μούσκευε τα μαντίλια του από τη συγκίνηση. Πρώτη φορά νεαρός ηθοποιός τον έκανε να συγκινηθεί τόσο πολύ με την ερμηνεία του. Ο Ραστόν με ένα σάλτο πετάχτηκε στη σκηνή και ο Ρωμαίος τρόμαξε...

- Μη φοβάσαι μικρέ μου. Ικανοποιήθηκε τόσο πολύ η ψυχή μου απόψε, που δεν χρειάζεται να ικανοποιηθεί και το στομάχι μου. Δεν κινδυνεύεις από μένα. Είναι κρίμα να πάει χαμένο τόσο ταλέντο. Δεν θα σε φάω. Θα σε κάνω κορυφαίο ηθοποιό, ξακουστό σε όλον τον κόσμο.

Από εκείνο το βράδυ ο Ρωμαίος παίζει κάθε βράδυ στη σκηνή του θεάτρου. Ο γάτος και το ποντικάκι συνεργάζονται και ο θίασος του Ραστόν μετονομάστηκε σε «θίασο Ραστόν και Ρωμαίου». Αν περάσουν από την πόλη σας, μην τους χάσετε!

Αλέξης Κρυεμάδι, Δημήτρης Διονυσόπουλος

3- Ο ΧΑΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, τρεις γενναίοι εξερευνητές, κάνοντας περίπατο στο δάσος, βρήκαν ένα περίεργο χαρτί. Νομίζοντας πως ήταν ένα σκουπιδάκι, πήγαν να το πετάξουν. Πριν φτάσουν στον κάδο όμως, άνοιξαν το χαρτί και είδαν έναν χάρτη!!!

Χωρίς δεύτερη σκέψη, πήγαν πίσω στο σπίτι τους, μάζεψαν τα πράγματά τους και ετοιμάστηκαν για ένα μεγάλο ταξίδι. Μπήκαν σε ένα καράβι, αποχαιρέτησαν τους συγγενείς τους και έφυγαν. Στη μέση της πορείας τους, έπεσαν σε μια μεγάλη καταγίδα.

Το πλοίο άρχισε να μπατάρει και τότε το εγκατέλειψαν ένας - ένας. Ένας-ένας βούτηξαν στη θάλασσα, παίρνοντας κάποια πολύ απαραίτητα πράγματα στις τσέπες τους. Πήραν και τον χάρτη μαζί τους, αφού τον τύλιξαν προσεκτικά σε μια σακούλα για να μην μπει νερό.

Οι φίλοι κολύμπαγαν για πολλές ώρες, ώσπου είδαν επιτέλους στεριά. Όταν βγήκαν στην στεριά ήταν ήδη εξουθενωμένοι. Ξανακοίταξαν τον χάρτη και... ήταν ακριβώς το νησί που έψαχναν!!! Παρά την κούρασή τους, με τον χάρτη στο χέρι, ήθελαν να συνεχίσουν να ψάχνουν για τον θησαυρό. Ίσα που στέκονταν στα πόδια τους, αλλά άρχισαν να περπατούν και να μετρούν βήματά τους. Μετά από λίγη ώρα, όμως, τα παράτησαν. Ήταν πολύ κουρασμένοι και πεινασμένοι, οπότε φαινόταν καλύτερη ιδέα να ψάξουν για φαγητό. Βρήκαν ένα μπανανόδεντρο με μία μόνο μπανάνα, την οποία αποφάσισαν να μοιραστούν. Δεν τους ικανοποίησε όμως μόνο ένα κομμάτι μπανάνας.

Περπατώντας σε ένα ξέφωτο είδαν μια εγκαταλειμμένη καλύβα. Μπήκαν μέσα, την εξερεύνησαν και ανακάλυψαν ότι ήταν η καλύβα ενός εξερευνητή. Άλλος ένας εξερευνητής είχε φτάσει στην περιοχή πριν από εκείνους. Τους ήρθε μία ιδέα... Άμα τον έβρισκαν, θα τους βοηθούσε στον σκοπό τους.

Άρχισαν να τον ψάχνουν στο δάσος, αλλά μάταιος κόπος. Ξαφνικά, μέσα στο δάσος φάνηκε ένα αγριογούρουνο. Οι τρεις φίλοι πεινούσαν πάρα πολύ. Τι ωραίο που θα γινόταν στη σούβλα! Έφτιαξαν ένα αυτοσχέδιο μαχαίρι, και προσπάθησαν να το κυνηγήσουν. Το ζώο, όμως, ήταν πολύ γρήγορο γι' αυτούς. Δεν ήθελαν να ξοδέψουν άλλο την ενέργειά τους. Κάθισαν να ξεκουραστούν και όπως βύθισαν τα πόδια τους

στο χώμα ένιωσαν ότι υπήρχε κάτι ξύλινο στο έδαφος και άρχισαν να σκάβουν με τα χέρια.

Μετά από λίγη ώρα ξέθαψαν ένα φτυάρι και με αυτό άρχισαν να σκάβουν βαθιά στο χώμα, ώσπου ξέθαψαν ένα σεντούκι που είχε μέσα πετράδια, χρυσάφια και ένα μικρό λυχνάρι. Δεν πίστευαν στα μάτια τους! Οι εκπλήξεις τους όμως δεν τελείωναν εκεί. Οι φίλοι έτριψαν το λυχνάρι και εμφανίστηκε ένα τζίνι. Όπως κάθε σωστό τζίνι, έτσι κι εκείνο, μπορούσε να πραγματοποιήσει τρεις ευχές τους. Ήταν ένα τζίνι, λοιπόν, σαν αυτό του παραμυθιού. Οι φίλοι, γνωρίζοντας τους μελάδες στους οποίους μπορεί να πέσει κανείς από ένα τζίνι, συνεννοήθηκαν μεταξύ τους και του ζήτησαν να τους βοηθήσει να επιστρέψουν στο σπίτι με τον θησαυρό τους. Το τζίνι πραγματοποίησε την ευχή και τους μετέφερε μαζί με τον θησαυρό στο λιμάνι, όπου είχαν αποχαιρετήσει τους συγγενείς τους.

Εκείνοι, με το που πάτησαν το πόδι τους στη στεριά, δεν ζήτησαν από το τζίνι να πραγματοποιήσει άλλες ευχές Πέταξαν το λυχνάρι στη θάλασσα και επέστρεψαν ευχαριστημένοι στα σπίτια τους.

-Είμαστε στο σπίτι μας, έχουμε τον θησαυρό, δεν είναι να μπαίνουμε σε άλλες περιπέτειες, τώρα, με το λυχνάρι και το τζίνι του.

Γιάννος Καβουκλής, Βασίλης Βαρβούνης, Μιχαήλ Λιγνός

4- ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΓΑΥΡΑΚΙ

Ο Γαύρος Γαυράκης είναι ένας πολύ έξυπνος γαύρος. Είναι ένας μικροκαμωμένος, έξυπνος γαύρος. Έχει μεγάλα μάτια, φοράει πάντα παπιγιόν, κόκκινα γυαλιά και δεν πηγαίνει πουθενά χωρίς την αγαπημένη του κόκκινη τσάντα.

Πριν από μία εβδομάδα μετακόμισε με την οικογένειά του εδώ. Σε λίγο αρχίζουν τα σχολεία και έχει τόσες δουλειές να κάνει: να βοηθήσει τη μητέρα του, που ακόμα παλεύει με τα κιβώτια της μετακόμισης, να πετάξει τα σκουπίδια που μαζεύτηκαν από το καθάρισμα του νέου σπιτιού, να τελειώσει το καινούριο του βιβλίο. «Δεν μπορώ να τα κάνω όλα», έλεγε! Άσε που όσο κι αν δεν το έλεγε φοβόταν πως οι νέοι

συμμαθητές του θα τον κορόιδευαν για τα γυαλιά του... Και στο προηγούμενο σχολείο του τον κορόιδευαν για τα γυαλιά του.

Σήμερα είναι η πρώτη μέρα σχολείου!!

Δύσκολα τα πράγματα! Τα ψαράκια δεν χαίρονται και πολύ για την επιστροφή τους στο σχολείο. Το γαυράκι μπήκε δειλά μέσα στην τάξη του. Η δασκάλα του, η κυρία Παφ, τον περίμενε με ένα πλατύ χαμόγελο. Κανένας άλλος όμως δεν τον χαιρέτησε, κανένας δεν του χαμογέλασε. Κάποιοι, μάλιστα, γελούσαν εις βάρος του. Την πρώτη ώρα οι μαθητές μιλούσαν για τον εαυτό τους και παρουσίαζαν τα ενδιαφέροντά τους. Όταν είπε το γαυράκι ότι του αρέσει το διάβασμα όλοι γέλασαν μαζί του.

- Δηλαδή, ποδόσφαιρο δεν ξέρεις σπασίκλα; είπε το πιο μεγαλόσωμο ψάρι, ο Καρχαριάκης, και αμέσως η δασκάλα του τον διόρθωσε για την κακή συμπεριφορά απέναντι στον νέο μαθητή. Ο Γαυράκης, όμως, μέχρι να λυθεί η παρεξήγηση είχε φύγει, είχε κλειστεί στο μπάνιο κι έκλαιγε μόνος του.

Μετά από λίγη ώρα άκουσε από την πόρτα της διπλανής τουαλέτας μία απαλή, ντροπαλή φωνή

- Γεια σου. Είσαι καλά; Γιατί έκλαιγες;

Το γαυράκι βουρκωμένο απάντησε:

- Ακόμα δεν άρχισα το σχολείο και όλοι με κοροϊδεύουν.

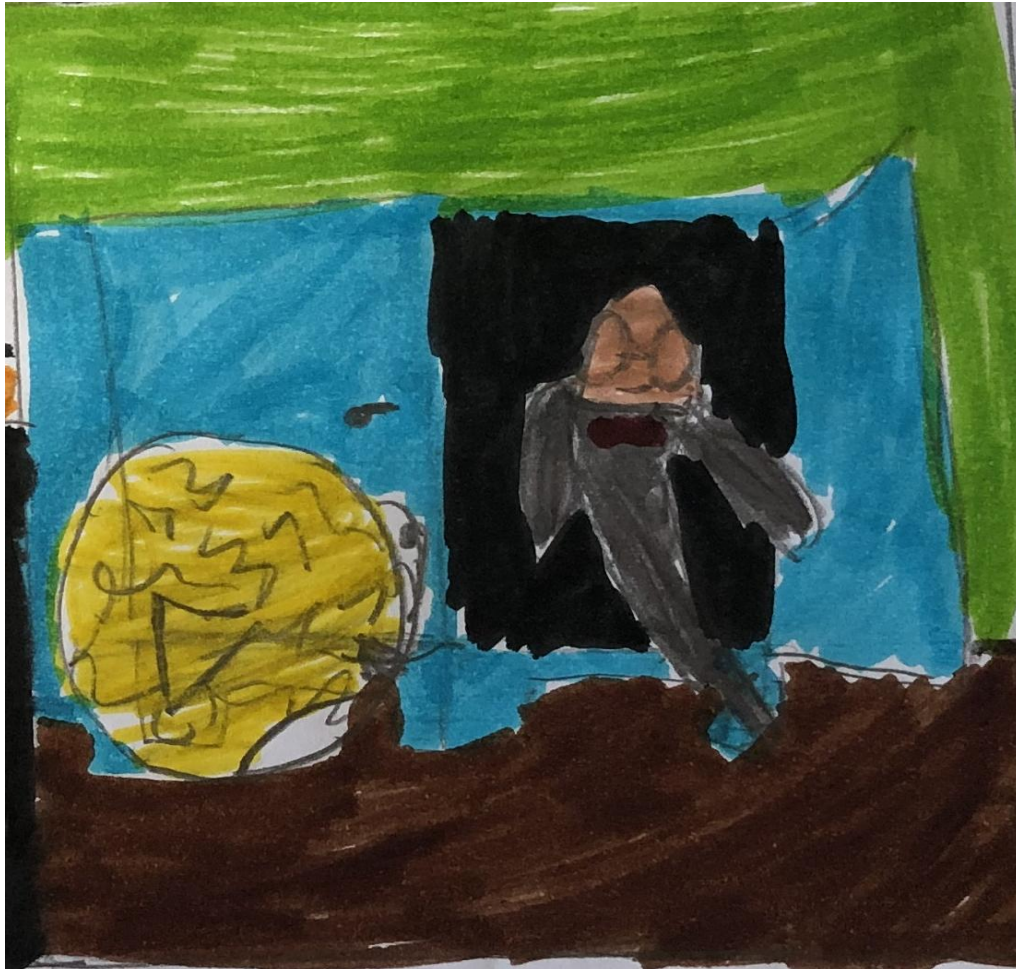
- Αλήθεια, απαντάει η ντροπαλή φωνή. Είμαι και εγώ καινούριος. Θέλεις να γίνουμε φίλοι;

- Θέλω πάρα πολύ.

- Μήπως θέλεις να βγεις έξω τώρα να γνωριστούμε;

- Ναι, θέλω, είπε το γαυράκι. Είμαι ο Γαύρος Γαυράκης, είπε ο μικρός ανοίγοντας την πόρτα.

- Και εγώ ο Μπαλόνης Μπαλονάκης.

Έτσι το γαυράκι γνώρισε τον πρώτο του φίλο και είναι χαρούμενο και σίγουρο ότι αυτή η σχολική χρονιά θα είναι θαυμάσια!

Βγαίνοντας από την τουαλέτα, επιστρέφοντας στην τάξη, το γαυράκι συνάντησε τον Καρχαριάκη, ο οποίος ένιωθε πολύ άσχημα γι' αυτό που έκανε στον νέο μαθητή και έτρεξε αμέσως να του ζητήσει συγγνώμη. Ο Γαυράκης τον συγχώρεσε, έγιναν αμέσως φίλοι και οι δυο τους, μαζί με τον Μπαλονάκη, πήγαν για παγωτό. Από τότε και οι τρεις είναι αχώριστοι φίλοι.

Γιάννος Καβουκλής

5- Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΗ

Πριν από πολλά χρόνια, υπήρχε μια πολύ όμορφη πόλη που είχε πολλά όμορφα ρυάκια, πολύχρωμα λουλούδια και πανέμορφα πάρκα.

Μια μέρα σε εκείνη την πόλη έφτασε μια απρόσμενη παρουσία: Μια γυναίκα τόσο άσχημη που έμοιαζε με μάγισσα. Όσοι την είδαν παραξενεύτηκαν από τη μορφή της, φοβήθηκαν και όταν τους πλησίασε έκαναν ένα βήμα πίσω, τρομαγμένοι. Η γυναίκα πληγώθηκε από τη συμπεριφορά των ανθρώπων. Κοίταξε γύρω της την ομορφιά του τοπίου και μετά το σκληρό βλέμμα των ανθρώπων και με όλη τη δύναμή της άρχισε να καταριέται:

-Καταριέμαι αυτήν τη πόλη από όμορφη και φωτεινή να γίνει μαύρη και σκοτεινή, σαν τους ανθρώπους της!!!

Ξαφνικά η πόλη ερήμωσε και έτσι έρημη παρέμεινε για πολλά χρόνια.

Μια μέρα, δυο μαθητές που γυρνούσαν από το σχολείο χάθηκαν σε ένα μεγάλο δάσος. Καθώς περπατούσαν μέσα στο δάσος, είδαν ένα ξέφωτο με κάποια σπίτια. Όλα ήταν γκριζα, σκοτεινά. Οι δρόμοι ήταν έρημοι και οι πόρτες των σπιτιών ήταν κλειστές. Τα παιδιά πλησίασαν περισσότερο και άρχισαν να φωνάζουν για βοήθεια. Μετά από λίγο, οι πόρτες των σπιτιών μία-μία άνοιγαν και από μέσα έβγαιναν άνθρωποι σκυθρωποί και στενοχωρημένοι.

Τα παιδιά, βλέποντάς τους, τους ρώτησαν:

- Γιατί είστε στενοχωρημένοι; Γιατί είναι όλα άχρωμα εδώ; Τι έχει συμβεί; Μπορούμε να κάνουμε κάτι για εσάς;

Οι κάτοικοι μαζεύτηκαν γύρω από τα παιδιά και τους είπαν την ιστορία με τη γυναίκα.

- Το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να βρείτε την καλή νεράίδα του δάσους. Εμείς είμαστε όλοι μεγάλοι και μόνο με τα παιδιά μιλούν οι νεράιδες.

Τα παιδιά αποφάσισαν να βρουν τη νεράίδα, για να βοηθήσουν τους θλιμμένους ανθρώπους και το χωριό.

Μετά από ώρες περιπλάνησης, την συνάντησαν. Η νεράίδα έπαιζε με τα ζώα του δάσους. Τα παιδιά την πλησίασαν και της εξήγησαν γιατί την έψαχναν. Η νεράίδα τους είπε ότι πριν από πολλά χρόνια επισκέφτηκε την πόλη με την όψη άσχημης γυναίκας για να δοκιμάσει την καλοσύνη των ανθρώπων και εκείνοι τη φοβήθηκαν και της συμπεριφέρθηκαν άσχημα, λόγω της όψης της. Τα παιδιά της εξήγησαν ότι οι κάτοικοι είχαν καταλάβει το λάθος τους και είχαν μετανιώσει, αλλά δεν μπορούσαν να της το δείξουν, γιατί ως μεγάλοι δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί της. Από τότε που η πόλη έχασε την ομορφιά και τη ζωή, δεν είχε γεννηθεί κανένα παιδί σε

αυτή που θα μπορούσε με τη χαρά και την καλοσύνη του να αναστρέψει τα πράγματα.

-Ναι, πέρασε καιρός από τότε. Δίκιο έχετε...Αρκετά τους τιμώρησα, είπε η νεράιδα. Πάμε παρέα στην πόλη να διορθώσουμε την κατάσταση!

Μόλις έφτασε η νεράιδα, αντέστρεψε τα μάγια και η πόλη έγινε όμορφη και φωτεινή όπως πριν. Αυτή τη φορά, όμως, και οι άνθρωποι άλλαξαν. Είχαν πάρει το μάθημά τους. Ήταν καλύτεροι από πριν. Χαμογελαστοί, ευγενικοί και γενναιόδωροι.

Οι κάτοικοι και η νεράιδα ευχαρίστησαν τα παιδιά, τα βοήθησαν να βγουν στην άκρη του δάσους και να βρουν τον δρόμο για το σπίτι. Και στην όμορφη πόλη έζησαν πια αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Αντωνία Βαν Πάγιερ, Μαίρη Γιάνναρη

6- Ο ΣΚΥΛΟΣ, Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η Αλεξάνδρα αγαπούσε πολύ την πεζοπορία και την αναρρίχηση. Αγαπούσε όμως και τα δύο σκυλιά της: την Μπέλλα και τη Σίσσυ. Η Μπέλλα ήταν πιο μεγάλη και πιο έμπειρη, γιατί έκανε χρόνια βόλτες με την Αλεξάνδρα και ήξερε όλες τις διαδρομές. Η Σίσσυ ήταν πιο μικρή, δεν είχαν περάσει ούτε έξι μήνες που ήταν με την Αλεξάνδρα. Η Αλεξάνδρα την πήρε ως δώρο από μια φίλη της πριν από κάποιους μήνες: η Σίσσυ ήταν το σύμβολο της φιλίας τους.

Μια μέρα, η Αλεξάνδρα αποφάσισε να ανέβει σε ένα πολύ ψηλό βουνό. Χρειάστηκε δύο μέρες για να φτάσει σε αυτό. Πήρε μαζί της μόνο την Μπέλλα, που ήταν πιο μεγάλη και τη θεωρούσε πιο έμπειρη.

Το μικρό της σκυλάκι το άφησε στο σπίτι και το φρόντιζε η φίλη της. Μετά από μια ολόκληρη μέρα, η Σίσσυ ήταν πολύ ανήσυχη και πολύ στενοχωρημένη. Έκλαιγε όλη την ημέρα. Κάποια στιγμή που έμεινε ανοιχτή η πόρτα, βρήκε την ευκαιρία και έφυγε από το σπίτι, τρέχοντας, ψάχνοντας την κυρία της.

Μετά από πολλές ώρες τρεξίματος, εντόπισε την Αλεξάνδρα και την Μπέλλα τραυματισμένες. Δεν μπορούσαν να κουνηθούν. Είχαν πέσει και οι δύο από ένα ύψωμα.

Η Σίσσι δεν έχασε ούτε λεπτό. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο πιο κοντινό χωριό για να φέρει βοήθεια. Μόλις έφτασε και βρήκε ανθρώπους μπροστά της, άρχισε να γαβγίζει έντονα και να κουνάει την ουρά της ασταμάτητα. Έδειχνε στους κατοίκους τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν. Έτσι κι έγινε.

Η βοήθεια έφτασε εγκαίρως και κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει πως ένα τόσο μικρό σκυλάκι κατάφερε να σώσει το κορίτσι και τον σκύλο του. Η Σίσσυ ήταν μια ηρωίδα!

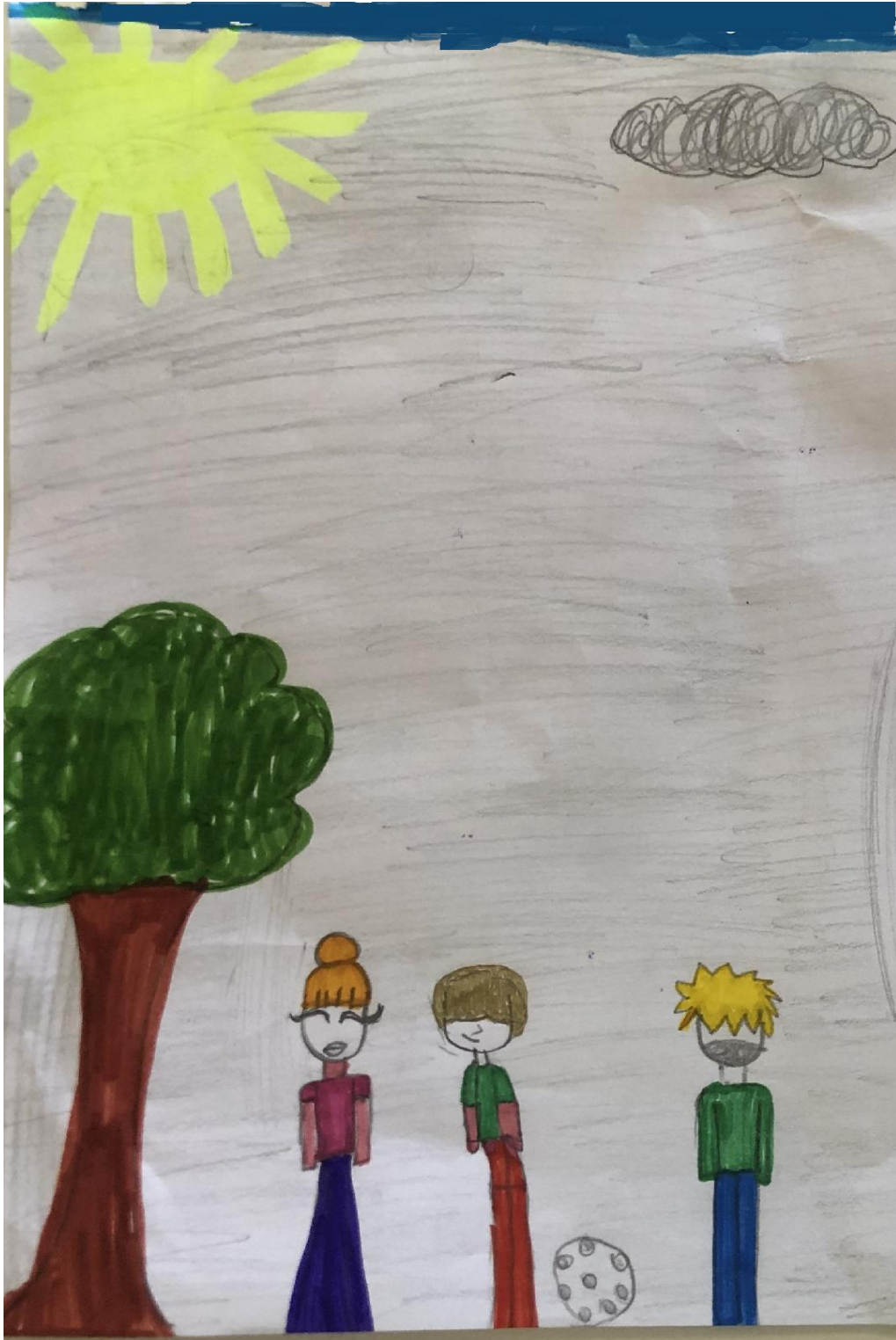
Όλοι γύρισαν ασφαλείς στο σπίτι. Η Αλεξάνδρα ήταν τόσο ενθουσιασμένη και περήφανη για τα σκυλιά της, που σε κάθε της βόλτα πλέον τα έπαιρνε και τα δυο. Τελικά, η Σίσσυ αποδέχτηκε πως ήταν ένα μικρό σκυλάκι με μεγάλη εξυπνάδα.

Αλεξάνδρα Γιάννου

7- ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ένα Χειμωνιάτικο πρωινό, η Μόντι, ο Έζρα και ο Τζέιμς βγήκαν στην πλατεία να παίξουν ποδόσφαιρο. Ξαφνικά ο καιρός χάλασε, άρχισε να συννεφιάζει και να φουσάει.

Εκείνη τη στιγμή πέρασε ένα λεωφορείο με μια ταμπέλα που έλεγε: «Για μια περιπέτεια στη ζούγκλα». Χωρίς δεύτερη σκέψη, τα παιδιά ανέβηκαν στο λεωφορείο. Έτσι ξεκίνησε η περιπέτεια για τους τρεις μικρούς φίλους.

Στην πρώτη στάση ο Έζρα, ο Τζέιμς και η Μόντι κατέβηκαν και δεν πίστευαν στα μάτια τους! Είχαν ενθουσιαστεί: σε εκείνο το μέρος ήταν καλοκαίρι! Ο ήλιος έπεφτε καυτός πάνω στα πρόσωπά τους, τα λουλούδια ήταν ανθισμένα, τα πουλάκια κελαηδούσαν.

Προχωρώντας, τα παιδιά συναντούσαν όλο και πιο σπάνια άγρια ζώα: λιοντάρια, καμηλοπαρδάλεις, μαϊμούδες, ελέφαντες και κοάλα, τα οποία τελικά δεν ήταν τόσο

άγρια, ήταν πολύ φιλικά. Τα παιδιά έτρεχαν, έπεφταν στην πρασινάδα ανέβαιναν πάνω στους ελέφαντες, έπαιζαν με τα λιοντάρια και τις μαϊμούδες, τάζαν τα κοάλα και τις καμηλοπαρδάλεις και χαιρόντουσαν την περιπέτεια που ζούσαν.

Ξαφνικά τα ζώα άρχισαν να αναστατώνονται. Άκουσαν φωνές... Ήταν η μητέρα της Μόντι που φώναζε:

«Βοήθεια έχω χάσει το παιδί μου και άλλους δυο φίλους της, μήπως έχετε δει τρία παιδιά;».

Τα παιδιά έτρεξαν προς το μέρος της μητέρας κάθισαν μαζί της και άρχισαν να της εξηγούν πώς έφυγαν και βρέθηκαν εκεί. Ρώτησαν όμως και τη μητέρα πώς κατόρθωσε να βρεθεί στη ζούγκλα...

«Μα ξέρω όλους τους φανταστικούς τόπους που αγαπάει το παιδί μου και θα πήγαινα σε όλους για να το βρω», απάντησε η μητέρα με σταθερή και τρυφερή φωνή και αγκάλιασε και τα τρία παιδιά.

Τα παιδιά έπρεπε πλέον να επιστρέψουν στο σπίτι. Αποχαιρέτησαν τους καινούριους φίλους τους έναν-έναν και πήραν τον δρόμο της επιστροφής. Τι απογοήτευση που θα πήραν όταν γύρισαν πίσω στο φθινόπωρο και στη συννεφιασμένη γειτονιά τους...

Λίγο πριν αποχαιρετιστούν, συνεννοήθηκαν με τα ζώα και με τη μαμά της Μόντι να πάνε ξανά στη ζούγκλα. Αυτή την φορά όμως, να το ξέρουν οι γονείς τους για να μείνουν περισσότερη ώρα με τους άγριους φίλους τους.

Βασιλική Βαρβάρα

8- ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΕ ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΑΡΚΟΥΔΑΚΙ

Η Ίρις και η Αλεξάνδρα, οι δύο αδερφές, ένα βράδυ ήταν στο δωμάτιό τους και έβλεπαν τηλεόραση, ώσπου έκλεισε ξαφνικά το ρεύμα. Τα κορίτσια τρόμαξαν και φώναξαν τη μαμά τους. Εκείνη, για να τις ηρεμήσει, τους διηγήθηκε μια ιστορία και τα κορίτσια αποκοιμήθηκαν. Η μαμά βγήκε απαλά από το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα.

Ξαφνικά, το αρκουδάκι που είχε η Ίρις ανέβηκε πάνω στο κρεβάτι και μπήκε στην αγκαλιά της. Η Ίρις τρόμαξε ξανά και ξύπνησε την Αλεξάνδρα. Η Αλεξάνδρα τρόμαξε και αυτή. Πώς είναι δυνατόν να περπατάει ένα αρκουδάκι; Έτσι, τα παιδιά φώναξαν πάλι τη μαμά τους. Όταν εκείνη ξαναήρθε στο δωμάτιο, της είπαν τι έγινε με το αρκουδάκι αλλά δεν τις πίστεψε.

-Θα το είχατε ήδη στο κρεβάτι, κορίτσια. Κοιμηθείτε, δεν ζωντανεύουν τα παιχνίδια!

Όμως, όταν έφυγε η μαμά τους από το δωμάτιο, το αρκουδάκι κουνήθηκε ξανά. Αυτή τη φορά τους μίλησε κιόλας. Η Ίρις και η Αλεξάνδρα συγκράτησαν τον φόβο τους. Το αρκουδάκι τις ρώτησε αν θέλουν να πάνε όλοι μαζί ένα ταξίδι στην Παιχνιδούπολη. Τα κορίτσια αρχικά φοβήθηκαν, αλλά το ξανασκέφτηκαν και τελικά δέχτηκαν. Δεν έχουν όλοι την ευκαιρία να βρεθούν σε μια πόλη που τη λένε Παιχνιδούπολη! Το αρκουδάκι, λοιπόν, φώναξε μια φίλη του, την κούκλα-νεράιδα που είχε φτερά και της πρότεινε να πετάξουν όλοι μαζί με τα φτερά της μέχρι την Παιχνιδούπολη.

Η νεράιδα κούνησε το ραβδί της και ένα σύννεφο τους τύλιξε και τους μετέφερε στην πόλη των παιχνιδιών. Τα κορίτσια, προς έκπληξή τους, βρέθηκαν σε έναν παράδεισο των παιχνιδιών, αλλά δεν ήταν οι μόνες. Εκεί που περπατούσαν σ' αυτήν την υπέροχη άγνωστη πόλη είδαν τη φίλη τους τη Θεοδώρα.

Όλες μαζί έκαναν βόλτες, έπαιζαν και χόρευαν με τα παιχνίδια, έκαναν βόλτες και έπαιζαν στο λούνα παρκ. Στο ζαχαροπλαστείο έφαγαν τούρτα φτιαγμένη σε σχέδιο παιχνιδιού.

Τα κορίτσια ξεχάστηκαν ανάμεσα στα παιχνίδια, η ώρα είχε περάσει και άρχισε να ξημερώνει. Αποφάσισαν πως έπρεπε να φύγουν, όμως ξαφνικά κατάλαβαν ότι δεν ήξεραν πώς να φύγουν. Το αρκουδάκι τους είχε χαθεί ανάμεσα στα παιχνίδια. Η Θεοδώρα τους είπε πως συνάντησε κάποια παιδιά που της είπαν πως έμεναν πολύ καιρό σε εκείνον τον τόπο γιατί δεν μπορούσαν να φύγουν. Η Τρις τότε σκέφτηκε τη νεράιδα. Εκείνη μπορούσε να τις βοηθήσει πάλι.

– Είναι πιο εύκολο να βρούμε μια νεράιδα ανάμεσα στα παιχνίδια, γιατί πετάει ψηλά και ξεχωρίζει.

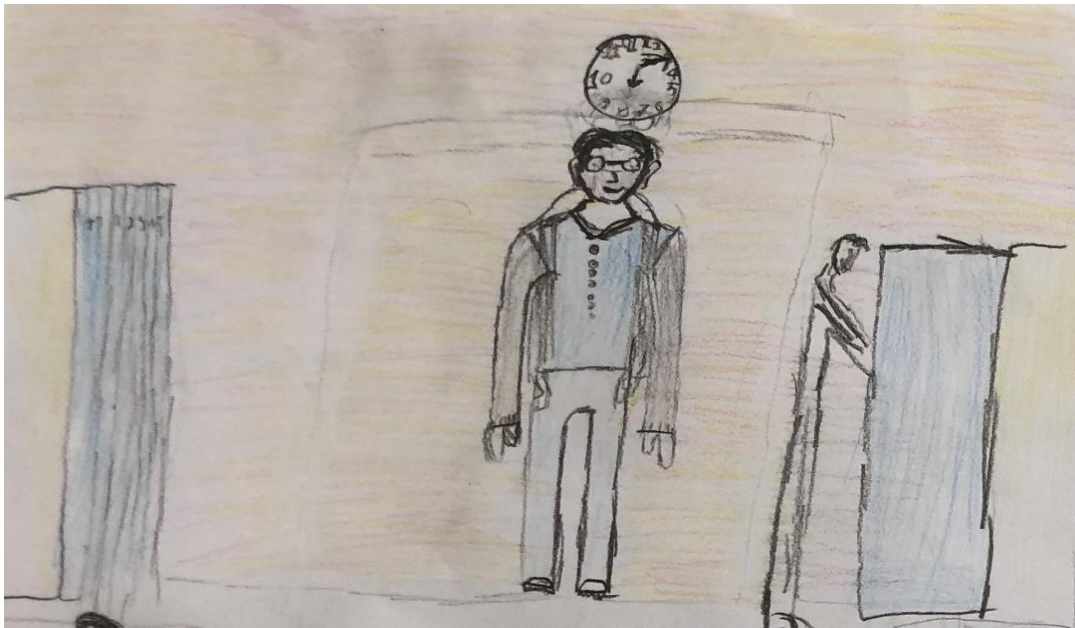
Είχαν δίκιο. Βρήκαν εύκολα τη νεράιδα και πραγματικά, δέχτηκε να βοηθήσει τα κορίτσια. Είχε χάσει, όμως, μέσα στον κόσμο το ραβδί της. Παρόλα αυτά υπήρχε κι άλλος τρόπος να επιστρέψουν. Θα πετούσαν όλες μαζί της. Τα κορίτσια κρατήθηκαν από τα χέρια και με τη δύναμη των φτερών της νεράιδας πήραν τον δρόμο της επιστροφής. Η νεράιδα, όμως, άρχισε να κουράζεται. Ήταν μεγάλο το βάρος για μια τόση δα νεραϊδούλα... Προσγειώθηκε και άρχισε να αναζητάει ξανά έναν άλλο τρόπο επιστροφής.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε μια ωραία μεγάλη αγριόπαπια. Η νεράιδα και τα κορίτσια ζήτησαν τη βοήθειά της. Το πουλί κάλεσε τους φίλους του και από όλα τα σημεία, πίσω από λόφους με δέντρα και φυτά, εμφανίστηκαν πολλές αγριόπαπιες που σε χρόνο μηδέν έφτιαξαν ένα δίχτυ από φυτά πάνω στο οποίο κάθισαν τα κορίτσια. Ένα νέο ταξίδι επιστροφής ξεκίνησε, πάνω στο δίχτυ, ανάμεσα σε ένα σμήνος άγριων πουλιών που τα κορίτσια θα θυμούνται πάντα και γι' αυτό θα μιλούν στα παιδιά και στα εγγόνια τους.

Τρις Ζαφειρίου, Αλεξάνδρα Γιάννου, Θεοδώρα Κουτρούλη

9- Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ

Μια φορά ήταν ένα παιδί που τον έλεγαν Σταμάτη και ζούσε στο Άμστερνταμ.

Στο σχολείο και στις παρέες τον κορόιδευαν επειδή φορούσε γυαλιά. Ο μεγαλύτερος νταής του σχολείου, ο Θοδωρής, έκανε διαρκώς bullying στον Σταμάτη για την εμφάνισή του και όλα τα παιδιά γελούσαν εις βάρος του.

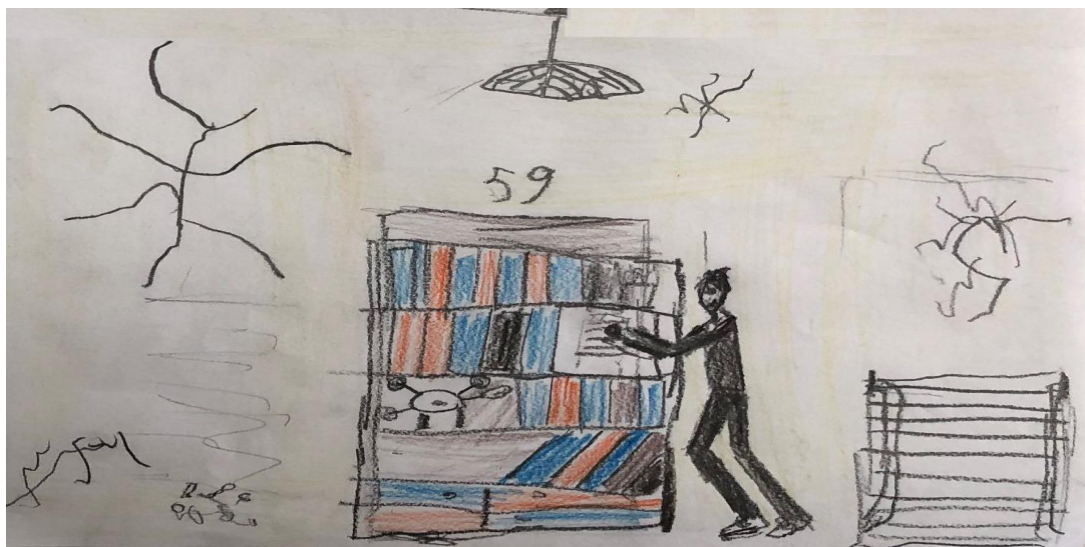

Μια μέρα, όμως, ένα από τα καλύτερα παιδιά του σχολείου προσκάλεσε τον Σταμάτη στο πάρτι γενεθλίων του. Ο Σταμάτης ήταν πολύ χαρούμενος. Πρώτη φορά θα πήγαινε σε πάρτι. Και πραγματικά, όταν έφτασε στη γιορτή όλα τον ενθουσίασαν: Τα γέλια, οι φωνές, η μουσική, οι μεξέδες, τα αστεία.

Ξαφνικά, την ώρα του πάρτι, έγινε ένας σεισμός 6,5 ρίχτερ. Όλα τα παιδιά έτρεξαν τρομαγμένα έξω από την πολυκατοικία. Το ένα έψαχνε το άλλο, άρχισαν να μετριούνται και νόμιζαν πως όλα ήταν έξω.

Ο Σταμάτης ήταν ο μόνος που συνειδητοποίησε ότι έλειπε ο Θοδωρής. Χωρίς να φοβίσει τους άλλους, κρυφά, με γενναιότητα μπήκε μέσα στην πολυκατοικία και άκουσε τον Θοδωρή που ζητούσε βοήθεια. Το παιδί είχε εγκλωβιστεί μέσα στο δωμάτιο του εορτάζοντα. Δεν πρόλαβε να βγει έξω, επειδή είχε πέσει μια βιβλιοθήκη πάνω στην πόρτα του δωματίου.

Ο Σταμάτης βρήκε τρόπο να σπρώξει την πόρτα μαζί με τη βιβλιοθήκη και να βγάλει έξω τον Θοδωρή. Όταν τα δύο αγόρια κατέβηκαν στον δρόμο μαζί, όλοι χειροκροτούσαν τον Σταμάτη για τη γενναιότητά του.

Από εκείνη την ημέρα ο Σταμάτης και ο Θοδωρής έγιναν οι καλύτεροι φίλοι και ο Θοδωρής δεν πείραζε ποτέ ξανά κανένα παιδί.

Πέτρος Βέρροιος, Νικόλας Γκούντη, Αλέξανδρος Βανάκας

10- Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ

Στη καρδιά του δάσους ζούσαν απομονωμένοι ένας παππούς και μια γιαγιά, ο Χρήστος και η Ελένη. Παλαιότερα ζούσαν στο χωριό, αλλά αποφάσισαν να το εγκαταλείψουν και να ζήσουν σε ένα μικρό ξύλινο σπιτάκι μέσα στο δάσος, μακριά απ' όλους και απ' όλα.

Δεν ήταν εύκολη η ζωή στο δάσος και όσο μεγάλωναν ο Χρήστος και η Ελένη, τόσο περισσότερες ανάγκες είχαν. Οι δύο ηλικιωμένοι δεν είχαν παιδιά ούτε κανέναν μακρινό συγγενή να τους νοιάζεται και να τους βοηθάει.

Μια μέρα αποφάσισαν να πάνε στο χωριό για προμήθειες. Δεν ήταν εύκολη απόφαση. Κανένας στο χωριό δεν συμπαθούσε τα δύο γεροντάκια. Μάλιστα πολλοί έλεγαν πως ήταν τρελόγεροι για να ζουν απομονωμένοι στο δάσος, χωρίς κανέναν.

Έπρεπε, λοιπόν, να πάνε μόνοι τους για ψώνια... Όταν έφτασαν στο χωριό, ο ιδιοκτήτης του μικρού παντοπωλείου, που δεν τους συμπαθούσε, τους χρέωσε πιο πολύ από ότι έπρεπε να πληρώσουν.

Αργότερα, το μεσημέρι, πήγαν να φάνε σε ένα ταβερνάκι, αλλά όταν οι ηλικιωμένοι μπήκαν στο μαγαζί, όλοι άλλαξαν θέσεις για να απομακρυνθούν από το τραπέζι τους. Η ώρα περνούσε και το απόγευμα βρήκε τους ηλικιωμένους να κάθονται ακόμα στο ταβερνάκι. Ξαφνικά άρχισαν να χτυπάνε οι καμπάνες του χωριού.

Έφτασε η είδηση ότι είχε εισβάλει ένας αγριεμένος λύκος στο χωριό. Όταν το άκουσε ο Χρήστος, έτρεξε στο κρεοπωλείο, άρπαξε ένα μαχαίρι και έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι κρέας. Με το κρέας στο χέρι, έτρεξε εκεί που ήταν ο λύκος. Το ζώο είχε κόκκινα μάτια και πολύ μεγάλα δόντια. Ο Χρήστος ήξερε ότι όλα τα ζώα έχουν συναισθήματα και αντιλαμβάνονται τις προθέσεις των ανθρώπων. Με το κρέας στο

χέρι προσπάθησε να φέρει κοντά του το ζώο. Το τάισε και με την ήρεμη φωνή του προσπάθησε να το ηρεμήσει. Το ζώο εμπιστεύτηκε τον Χρήστο και τον ακολούθησε κι έτσι ο γεράκος κατάφερε και έβγαλε τον λύκο έξω από το χωριό, ήρεμο και χορτασμένο.

Βλέποντας οι χωριανοί το θάρρος και την ψυχραιμία του Χρήστου τον θαύμασαν. Αυτός ο γεράκος ήταν ένας πραγματικός γητευτής κι όχι τρελόγερος. Στο τέλος της ημέρας όλοι ήθελαν να γίνουν φίλοι με τους δύο ηλικιωμένους. Ο ιδιοκτήτης του παντοπωλείου, μετανιωμένος, τους επέστρεψε τα χρήματα που τους είχε κρατήσει και απολογήθηκε. Όλοι προθυμοποιήθηκαν να βοηθήσουν τους δύο ηλικιωμένους να μεταφέρουν τα ψώνια τους και υποσχέθηκαν να τους βοηθούν πια σε ό,τι χρειάζονται.

Από εκείνη την ημέρα ο Χρήστος και η Ελένη απέκτησαν πολλούς φίλους και είχαν λόγο να επισκέπτονται πιο συχνά το ταβερνάκι του χωριού. Και κάθε φορά στο ταβερνάκι ακούγονταν γέλια, αστεία και ωραίες ιστορίες από τη ζωή των δύο γερόντων, που κανείς δεν είχε μέχρι τότε ακούσει.

Πέτρος Βέρροιος

10- ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Εκείνο το καλοκαίρι είχαμε κλείσει ένα ωραίο σπίτι για να πάμε διακοπές. Έτσι μου είχαν πει, τουλάχιστον, οι γονείς μου. Ξεκινήσαμε χαρούμενοι από το σπίτι μας, ταξιδέψαμε πολλές ώρες με το αυτοκίνητο και φτάσαμε, κουρασμένοι, πια, βράδυ στο σπίτι που είχαμε νοικιάσει. Δίπλα μας, σε ένα άλλο σπιτάκι, είχε έρθει από την προηγούμενη ημέρα και η κολλητή μου με την οικογένειά της. Θα κάναμε μαζί διακοπές.

Όταν μπήκαμε στο σπίτι που είχαμε νοικιάσει, το είδαμε ανάκατο ενώ οι ιδιοκτήτες μας είχαν πει πως το σπίτι θα ήταν καθαρό και ταχτοποιημένο. Γι' αυτό τον λόγο νομίζαμε πως πριν από εμάς είχε μπει κάποιος κλέφτης.

Όταν τακτοποιηθήκαμε, ακούστηκε ένας θόρυβος από την αποθήκη του σπιτιού. Πήγα στο δωμάτιό μου, πήρα το κινητό μου και μπήκα στο Google και είδα ότι ένα κοριτσάκι 16 χρονών είχε πεθάνει στο σπίτι που είχαμε νοικιάσει. Η κούραση της ημέρας έκλεισε τα μάτια μου κι έσβησε τον φόβο. Αποκοιμήθηκα. Το πρωί δεν είπα τίποτα στους γονείς μου σχετικά με το δεκαεξάχρονο κορίτσι, για να μην τους τρομάξω και να μην τους στεναχωρήσω. Είχαν κάνει πολλά σχέδια για τις διακοπές μας.

Τη νύχτα, όμως, ακούσαμε ξανά κάποιους παράξενους θορύβους και όταν πήγαμε στην κουζίνα, ο σκύλος μας, ο Μαξ, όρμησε στην κουρτίνα. Δεν υπήρχε όμως τίποτα από πίσω. Πήρα φοβισμένη το σκυλί μου στο δωμάτιο και κοιμήθηκα μαζί του για ασφάλεια. Την άλλη μέρα βγήκα έξω από το σπίτι και είδα την κολλητή μου. Ήταν η μόνη που μπορούσα να της μιλήσω για να μη χαλάσω τις διακοπές μας.

-Μάλλον θα είναι η φαντασία σου, μου είπε.

Εγώ της πρότεινα τη νύχτα να κοιμηθεί σπίτι μου για να ακούσει τους θορύβους. Έτσι και έγινε.

Στις πέντε τα ξημερώματα άρχισε να ακούγεται μουσική από ένα παλιό κασετόφωνο που υπήρχε στην αποθήκη του σπιτιού. Τότε τρέξαμε να ζητήσουμε βοήθεια από τους γονείς μου. Άκουσαν κι εκείνοι τη μουσική που ερχόταν από το παλιό κασετόφωνο. Έδειξα στους γονείς μου την είδηση για τον θάνατο του κοριτσιού. Εκείνοι αποφάσισαν ότι έπρεπε να φύγουμε αμέσως. Μαζέψαμε τα πράγματά μας, πήραμε αγκαλιά τον Μαξ και πήγαμε στο σπίτι της κολλητής μου. Ωραίο σπίτι, ασφαλές, με αγαπημένους ανθρώπους. Τελικά εκείνο το καλοκαίρι περάσαμε τις ωραιότερες διακοπές στο σπίτι της φίλης μου!

Λυδία Διγαλάκη